В простори смутно-голубі степів
Злетіла ластівок миглива хмара,
Берези подих свіжий зеленів
Над тінню темною вогкого яра.

Нащо шукати вічно зайвих слів,
Аби сказати: ласка се чи кара,
Коли не зменшило свого пожара
І не згасило сонце ще огнів.

Піди в сільську у дерев’яну церкву,
Там в образі маляр, вже нині мертвий,
Зложив комусь незбагнену ясу.

Дивись понад обличчями святими,
У бурштиновому ти бачиш димі
З лицем жіночим і грудьми осу.